

vence pak vypravil se do Bráníka, kde ukradl z uzamčeného bytu Václavu Melicharovi 120 Kč na hotovost a nějaké šatstvo v ceně 760 Kč. A tři dny na to vnikl do bytu Jana Moulise v Čičově, kde z uzamčené skříně ukradl obnos 980 Kč.

To už ale policie po něm pásla a jeho zatčením uchránila jistě řadu občanů nevítaného návštěvníka jejich bytů.

Hošek zapíral houževnatě po celou dobu vyšetřování a pokračoval v zapírání i před senátem vrch. rady dra Hlouška, před nějž jej pohnala žaloba, zastupovaná I. stát. zástupcem drem Andrejovičem. Ale senát nic nedal na vykrucování se obžalovaného, uznal jej vinným ve všech směrech žalobních a odsoudil jej do těžkého žaláře na tři roky. Obžalovaný trest bez protestu přijal.

—ff—

Kapsárky na žižkovském trhu.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Čilý ruch vládne na Prokopově náměstí na Žižkově. Toto místo je místem žižkovského trhu a paní, paničky, služky, dívky atd. chodí sem s taškami a taštičkami, aby odtud donesly do svých domácností zeleninu, houby, drůbež, ovoce a jiné denní potřeby. Některá z nich, zjistivši, že jí zbývá korunka neb dvě, koupí si kytičku, kterou vkusně doma upraví, aby mužíčkovi v poledne lépe chutnalo.

Leč chodí sem také dámy jiného druhu. Jakého, o tom nás poučí okolnost, že na příklad jedna z takových, jménem Anna Chromá, byla viděna 24. dubna dopoledne na trhu, jak se obratně otáčí a z podivného zájmu prohlíží si tašky nakupujících paní. Toho dne byla na trhu ještě jedna taková dáma, Barbora Froňková. A zrovna toho dne se musilo stát, že paní Růženě Bergmannové se ztratila na Prokopově náměstí peněženka se 172.02 Kč. Policie šla na jisto: u paní Chromé našla 172.04 Kč. Paní Chromá se zapřísahala, že si ty peníze vzala na nákup, ale ničeho nekoupila. A najednou že prý to jistě vzala ta Froňková, kterou viděla také na trhu.

Šli na paní Froňkovou. U ní našli 39 Kč a nový dvouhalěr, jaký se ztratil paní Bergmannové. Hledali lépe a našli v tajné přihrádce peněženky paní Froňkové ještě dvě stokoruny. Odkud ty peníze má? Prý z věznice krajského soudu v Písku.

Obě dámy nechali ve vazbě a poslali psaníčko do Písku ohledně těch dvou stokorun, a dostali odpověď, že když paní Froňková byla u nich na celé zaopatření, neměla peněz žádných.

A tak paní Barboru Froňkovou, rozenou Havránkovou, rozvedenou posluhovačku ze Žižkova, párkrát pro krádež už trestanou, a paní Annu Chromou, vdovu z Nových Vysočan, která už také ví, co to je soud, postavili před senát v. r. Lva pro zločin krádeže. Jak už v takových případech bývá, popíraly obě vinu.

Svědkyne paní Bergmannová uvedla, že se jí toho dne peníze ztratily, ale že neví, zda peněženku nezapomněla v obchodě, kam šla nakupovat, než šla na trh. Teprve když vi-

děla na trhu, že jsou peníze pryč, upozornil ji nějaký mladík, že na trhu viděl dvě známé kapsárky.

Soud obě obžalované osvobodil pro nedostatek důkazů. Ale podezření na nich zůstalo. Žalobu vedl stát. zástupce dr. Špínar.

—ar.

Motocyklové neštěstí u Lišova.

(Krajský soud v Č. Budějovicích.)

Dne 23. července jel 47letý Vídeňák Jan Pragler, zdržující se v Libíně u Lišova, se svým motocyklem s přívěsným vozíkem značky A XX 995 od Č. Budějovic s rolníkem Candrou a F. Jáchymem k Lišovu. Po téže silnici opačným směrem jel na motocyklu Bedř. Kodeš, veza na zadním sedadle Fr. Zikeše z Vesky. Pragler, jedá od budějovického lesa, vzdáleného od Lišova as 10 minut po silnici zcela rovné mírným svahem k Lišovu, velkou rychlostí, držel se pravé strany silnice. Protijedoucí Kodeš jel, také sice značně rychle, ale podle předpisu po levé straně ve směru jízdy, a spatřiv na vzdálenost as 300 m vehíkl Praglerův, očekával samozřejmě, že řidič jeho přejede s pravé strany na levou, jak stojí v předpisech, a zachoval tudíž směr po levé straně; teprve když vozy se přiblížily bezprostředně, postřehl, že Pragler se neuhýbá a že tudíž je srážka neodvratnou: zmírnil rychlost a uhnul se doprava do středu silnice. Ale v témž momentu i protijedoucí vozidlo zahrulo vlevo a tím nastala srážka, v následcích osudná a strašná. Tomáš Jáchym, vymrštěn do výše koruny stromů, dopadl na silnici mrtev s roztržštěnou lebkou a zlomenými 8 žebry. Zikeš utrpěl zlomeninu stehenní kosti a v nemocnici 27. července skončil t. zv. podkožním plynovitým zanětem. Šofér Kodeš vyvázl těžkým zraněním na levém rameni a ruce a lehkým na levé noze.

Soudní komise zjistila na místě neštěstí, že motor obžalovaného vykazoval po srážce druhou rychlost, Kodešův pak rychlost třetí.

Státní zastupitelství zažalovalo Jana Praglera pro přečin proti bezpečnosti života podle § 335 tr. z., který zasedl nyní na lavici obžalovaných. Popíral vinu a tvrdil, že jel po levé straně silnice; vinil z neštěstí Kodeše, je muž prý dával znamení rukou, aby se vyhnul, čehož Kodeš neuposlechl.

Tento jako svědek udal, že vinu má Pragler, jedoucí na nesprávné straně, čímž byl Kodeš donucen v poslední chvíli vyhnouti se chybně doprava, když nechtěl sjet do hlubokého silničního příkopu.

Výpovědi Kodešovy potvrdili svědkové Fr. Karpianusová, Jan Brabec, Jan Fabián, Vojt. Candra, Jan Jindra a hlavně obchodní cestující Oldř. Klíma, udávající též, že Pragler jel rychlostí asi 70 km „cik, cak“ po silnici neoborně, klikatě.

Jiní svědkové prohlásili, že Pragler na frekventované silnici dokonce jednu chvíli pustil z bravury řidítka a pokřikoval na nějaké holky.

Z okolností, že jel přílišnou rychlostí s těžko ovladatelným vehíkem, že jel s dvěma lidmi po pravé straně do posledního okamžiku,

dovozoval státní zástupce dr. Sezim a vinu Praglerovu a žádal odsouzení obžalovaného k exemplárnímu trestu za opomenutí opatrnosti a lehkomyšlné jednání, jež mělo v zápětí zkázu dvou lidských životů.

Obhájce obžalovaného p. dr. Huna vynasnažil se, seč byl, ulehčiti svému klientu. V plaidoyeru dovozoval, že po srážce vozidla zůstala ležet na správné straně Praglerově a že svědci nevypovídají nic pozitivního; u některých dokonce pracovala fantasie. Usiluje zvrtnouti žalobu, jež prý jest slabou, protože těžce zdůvodňovanou, ač by byla jasnou, kdyby byla Praglerova vina tak určitou.

Senát za předsednictví presidenta kraj. soudu J. Wotavy vynesl rozsudek, jímž se Pragler uznává vinným zažalovaného přechinu a odsuzuje se do tuhého vězení na čtyři měsíce bezpodmínečně.

Poněvadž bylo nebezpečí útěku (obžalovaný je rakouský příslušník), byl Pragler vzat ihned do vazby.

Soud dospěl k názoru, že neštěstí stalo se jeho vinou, ježto neřídil se základním principem silničního řádu pro vozidla: předjíždět vpravo, uhýbat vlevo a že šofér Kodeš, uhýbaje se vpravo, jednal v nebezpečí života, tedy v případě nouze. Odsouzenému přitížil trest, který jej stihl pro podobný přestupek ve Vídni, ale při výměře trestu byl vzat ohled na nevinnou rodinu.

Kamenem na motocykl.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Triatřicet let přešlo přes hlavu Václava Derfla, krmiče dobytka v Nebuželích, a přece dostal se před senát vrch. rady Novotného pro kousek, hodný nedospělých uličníků.

Dne 4. června stál Derfl k večeru na poli s několika svými kamarády, když po nedaleké silnici jel na motocyklu obchodník Frant. Libal, veza s sebou v přívěsném vozíku svého bratra Antonína. Když vozidlo přijíždělo ke skupině, v níž stál Derfl, pojednou zasvištěl vzduchem kámen, který narazil na přední kolo motocyklu. Libal zastavil, načež se všichni na poli shromáždění muži rozutekli. Hlásil tedy případ na nejbližší četnické stanici, která vyšetřila, že kamenem po motocyklu hodil právě Václav Derfl.

Státní zástupce Dr. Mareček zažaloval proto Derfla ze zločinu veřejného násilí podle § 87 tr. z. Derfl popíral čin za vinu mu kladený nejprve vůbec, pak přiznal, že kamenem hodil, ale nemířil prý na motocykl. Kamarádi dávali mu prý ze žertu kameny do kapsy, a tu on ve zlosti jeden z těch kamenů odhodil směrem k silnici, aniž by byl věděl, že tudý jede motocykl.

Ličení bylo tedy odročeno za účelem slyšení Derflových kamarádů a minulý týden bylo v něm pokračováno. Zjištěno, že Derfl dobře viděl motocykl přijížděti už z obce Nebužel, že se mluvílo o tom, zda by někdo dovedl trefiti prudce jedoucí vozidlo, a že Derfl, když kamenem hodil a přední kolo trefil, byl některým z účastníků této divné zábavy, jenž

ze skromnosti se nepřihlásil, odměněn výkřikem: dostaneš jedničku!

Za těchto okolností nabyl soud přesvědčení jak o vině, tak zejména o úmyslu obžalovaného a vyměřil mu vzhledem k tomu, že kdyby byl kámen padl jen o moment později a zasáhl řidiče motocyklu do obličeje, mohlo dojít k nedozírnému neštěstí, po případě k zabití obou jezdců, těžký žalář v trvání čtyř měsíců nepodmínečně.

Snad tento přísný, ale spravedlivý trest odradí Derfla i jiné venkovské mladíky od následování v podobných surovostech.

—ff—

Konec legionáře.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Bůh ví, co bylo příčinou, že Bedřich Duben tak najednou sešel. On to svádí na nešťastné manželství, které mělo za následek, že mu počalo všecko býti lhostejno.

Bedřich Duben z Jaroměře vyučil se v Kuklenách holičství a krátce po svém vyučení v roce 1914 odveden byl k vojsku a poslán na ruské hranice bojovat za Rakousko proti Rusům. Duben dlouho nebojoval, a jakmile naskytla se první příležitost, přeběhl k nepříteli. Záhy stal se českým legionářem, a když po převratu přišel opět do vlasti a dostal místo železničního zřízence u ředitelství státních drah v Hradci Králové, myslil, že bude do smrti šťasten a spokojen. A aby toto štěstí neprožíval jen sám, oženil se. Zvolil si však k snatku datum nešťastné — třináctku. Když dne 13. června 1921 odcházel se svojí Karličkou jako muž a žena z úřadovny okresní politické správy v Hradci Králové, věřil ještě víc, než dříve, v blahý život. Ale v manželství to neklapalo, jak by mělo, a Duben stával se víc a více nešťastným. Trochu okrál, když se mu po roce narodilo děcko, ne však na dlouho. Vády s manželkou začaly znovu a nezanikly ani, když se manželům v roce 1924 narodilo druhé dítě. A v červenci 1925 dostoupily nesrovnalosti mezi manželi takové stupně, že Duben utekl nejen od manželky, ale i ze služby, z níž byl pak ovšem disciplinárně propuštěn. Potuloval se bůh ví kde a my víme jen, že byl zadržen četnictvem kdesi u Nymburka, když v hostinci udělal útratu a neměl peněz na její zaplacení. Dostal za to u okresního soudu v Nymburce 26. srpna minulého roku 5 dní vězení.

A od tohoto okamžiku nenazývají Dubna soudní spisy legionářem, nýbrž jen tulákem. Jako takový dopustil se, aby se uživil, opětně podobných podvodů v hostincích na Mladoboleslavsku, které mu tamní krajský soud před rokem spočítal na šest týdnů žaláře.

Když Duben vyšel z trestu, sháněl práci u svých známých na Královéhradecku i u okresní zprostředkovatelny. Ta mu dala poukaz k nějakému rolníku za krmiče dobytka — avšak rolník ho nepřijal. Odešel tedy Duben do Kuklen, kde si večer v Křančilově hostinci dal pivo, jež zaplatil. Druhé pivo odmítl s omluvou, že nemá na ně peněz, a odešel. Nešťastnou náhodou ztratilo se v druhém poschodí domu, kde je Křančilova restaurace,